

Cames que tremolen

El procés de normalització del català viu un moment històric, decisiu, clau. La nova llei de les llengües, que el conseller Pujals hauria volgut consensuada, és objecte d'un autèntic *tour de force* per part dels presumptes bilingüistes, els presumptes moderats i els presumptes defensors de la convivència. Cada cop és més clar que dins de Catalunya hi ha sectors molt importants i molt influents als quals els incomoda profundament que la normalització del català vagi més enllà d'on ha arribat. Són professionals liberals, empresaris, funcionaris de l'estat, intel·lectuals, periodistes..., d'esqueres i de dretes, que per raons polítiques, o econòmiques, o simplement corporatives, volen mantenir el desigual *statu quo* lingüístic actual, basat en la preponderància de la llengua castellana. Bé, tenen tot el dret a dir-hi la seva.

Que aquests sectors existien se sabia des de sempre, però mai no havien adquirit un domini del debat públic com el que sembla que tenen avui. Els motius són diversos, de segur, però Salvador Cardús (un cop més) n'ha assenyalat el principal en un article publicat recentment a l'*Avui*. Espero que en Salvador no s'enfadi si en reproduïxo textualment unes línies: "Probablement, la debilitat de més transcendència del projecte nacional català d'aquests darrers vint anys ha estat la impossibilitat de tenir una premsa amb una presència, si no hegemònica, com a mínim en igualtat de condicions que la que ha defensat la nacionalització espanyola dels catalans. (...) l'actual opinió pública catalana és dominada per una premsa que no participa del projecte nacional català. Que és hegemònica –en proporció de 9 a 1– entre les capes lectores de premsa urbanes més populars, entre la burgesia i les classes mitjanes més conservadores, i encara entre les elits universitàries, culturals i polítiques. (...) Una hegemonia que s'estén, per raó de la imposició d'unes determinades regles de joc del camp periodístic, sobre els altres mitjans de comunicació i els professionals de l'opinió, que n'acaben sent subsidiaris, vulgues que no". El diagnòstic de Cardús el trobo precís

i clarivident, i per tant no cal afegir-li ni una paraula més.

Segons informacions publicades, aquest pols que els presumptes bilingüistes plantegen en la política lingüística ha fet tremolar les cames a més d'un insigne nacionalista, inclosos consellers de la Generalitat i tot, que demanen a Jordi Pujol que retiri la llei del Parlament en benefici de la convivència social. Aquests professionals de la prudència haurien d'aclarir en públic quins són els motius reals que els porten a demanar tal cosa, però sobretot haurien d'explicar ben clarament per què no van dir absolutament res quan CiU va incloure la promesa d'una nova llei de normalització en el programa electoral de les dues últimes eleccions autonòmiques. Era aleshores que havien de parlar, i no ara que el govern i la coalició que li dóna suport necessiten aparèixer més units que mai davant de l'opinió pública. En qualsevol cas, demostren una manca de confiança esfereïdora en el propi país i la seva capacitat de gestionar un debat com el lingüístic d'una manera pacífica, tranquil·la i ordenada. O no som un exemple de convivència?

En aquest context de pors, mitges renúncies i *cagadubisme*, l'aparició del *Manifest dels 350* en favor d'una nova llei que permeti avançar en la

normalització és una molt bona notícia. Demostra que la societat civil d'aquest país no està tan morta com es pensava i que encara té capacitat de resposta. Juntament amb l'activitat de la Plataforma per la Llengua i altres iniciatives similars que veurem durant tota aquesta setmana, significa –ha de significar– un punt d'inflexió en el clima de desmobilització general que s'havia produït en les files nacionalistes els darrers anys. El pitjor que els pot passar als partits polítics que volen tirar endavant la nova llei és sentir-se sols mentre les tribunes mediàtiques es dediquen a linxar-los. El projecte nacional català, com diu Cardús, no té premsa hegemònica, però té gent. El moment és prou important com per ressuscitar vells hàbits potser massa oblidats i tornar a connectar la política amb el carrer i el carrer amb la política, saltant-se, si pot ser, els mitjancers malintencionats. ■

EDUARD VOLTAS

"El pitjor que els pot passar als partits polítics que volen tirar endavant la nova llei de la llengua és sentir-se sols mentre les tribunes mediàtiques es dediquen a linxar-los."